

Har virkeligheden også fire hjørner?

Trine Ross

Man skal ikke forvente sig, at finde svar i Sara Christensens værker. Til gengæld mødes man af en masse spørgsmål, der på forunderlig vis forskyder det velkendte den lille smule, der skal til for at alting bliver fantastisk.

Tag for eksempel en appelsin. Sådan én kender vi alle, ligesom de fleste sikkert har hørt udtrykket "en appelsin i turbanen", der stammer fra Oehlenschlägers skuespil 'Aladdin' og bruges, når noget går overraskende godt. Og det gør det så sandelig, når Sara Christensen med et trylleslag næsten får os til at tro, at en appelsin roterer i væggen!

Det er denne balanceren midt mellem det virkelige og den fri fantasi, mellem det vi ved og det vil er villige til at tro på, der gør det så godt at være i selskab med Christensens værker. Og snart opstår der ligefrem en indre logik, en form for sammenhæng, værkerne imellem, for minsandten om ikke der dukker endnu en appelsin op i et af de store malerier, der udgør trilogien med den præcise fællestitel: 'Med reference til virkeligheden'.

Hvilken virkelighed er et åbent spørgsmål, ikke mindst fordi de gennemgående figurer er hentet i en tegneserie. På den anden side må man spørge sig selv, hvorfor dette univers skulle være mindre virkeligt end så mange andre? Og hvad er egentlig virkeligheden? Er det motiverne, der skaber illusorisk dybde eller er selve lærredet, der med sine tydelige syninger synes at insistere på sig selv som flade, mest virkelig?

Ligesom tankerne trækkes også de lige linjer lidt af led i adskillige værker. Se bare, hvordan striberne bliver noget nær tredimensionale i værker som 'Lad os holde kontakten' og 'Over and out', hvor sammensyningerne skaber op-art og søsyge. Læg også mærke til det forløb af striber, der slår cirkel omkring fabriksbygningen i værket 'Op i røg': De slår pludselig og midt i det hele zigzag og forlader dermed sporet, præcis som skorstensrøgen, der er blevet til en levende plante.

Det er disse overraskelser, denne organiske foranderlighed og dette velkommende overskud, der giver værkerne en dybde, man inviteres til at gå på opdagelse i. Eventyret er således ikke til at tage fejl af i en titel som 'Toget er gået, flyet er fløjet, bussen er kørt og skibet har lagt fra kaj', der dog samtidig stiller de frygtelige spørgsmål: Nåede vi med? Eller står man mon alene tilbage på perronen?

Og hvad vil det egentlig sige, at gå på opdagelse? At være opdagelsesrejsende, 'Explorer'? Almindeligvis ville de fleste nok tænke på tropehjelme, knæbukser og en hvid mand på afveje, men Sara Christensen synes smilende at spørge, om det nu også er en sand forestilling. Hendes skulptur med titlen 'Explorer' er i alle tilfælde noget helt andet, med sin vekselvirkning mellem de lange stankelben og soliditet, mellem krop og abstraktion, funktion og noget meget morsomt, man ikke lige kan sætte fingeren på hvad er.

Mig minder 'Explorer' mest om en mor med barn på vej til vuggestuen en regnvejrs morgen, men hvem siger egentlig, at det ikke kan opleves som en opdagelsesrejse, en udforskning af verden på en helt ny måde? Hverdagen er jo i virkeligheden lige til at gå på opdagelse i, ikke mindst, hvis man har Sara Christensen med som guide og stifinder.

Det understreges yderligere af 'Camping skulptur I og II', der tager afsæt i noget, der en gang kunne bruges som telt, men nu er omskabt til gigantiske badebolde. De er for tunge til at kaste, for store til at tage med på stranden, men insisterende på nærvær midt i rummet. Og så er de endda fortøjret, som om de kunne svæve eller trille væk med alle vores drømme om sommerdage og ballonfærd. Så måske de virkelig kan både flyve og forsvinde? Føre os afsted på eventyr? Det er den slags spørgsmål, der gør verden og værkerne helt fantastiske!